

Pinsedag

Tid og sted: Ødsted 9 og Jerlev 10.30, d. 4. juni 2017

Salmevalg

Du, som går ud fra den levende Gud, 291

Bøj, o Helligånd, os alle, 309

Hør Himmelsus i tredje time, 285

I al sin glans nu stråler solen, 290

Kraften fra det høje, 287

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Judas, ikke Iskariot, sagde til Jesus: ”Herre, hvordan kan det være, at du vil give dig til kende for os, men ikke for verden?” Jesus svarede ham: ”Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, der ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord. Og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.

Sådan har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit

navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer. Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst! I har hørt, at jeg har sagt til jer: Jeg går bort, og jeg kommer til jer. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg. Nu har jeg sagt det til jer, før det sker, for at I skal tro, når det sker. Jeg skal ikke tale meget med jer mere, for verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre, men det sker, for at verden skal forstå, at jeg elsker Faderen og gør sådan, som Faderen har påbudt mig. Rejs jer, lad os gå herfra!”

Prædiken

Det fortælles, at Gud ved skabelsen tog en klump jord, så fed som ler, og formede mennesket af jorden. Og foran ham stod et ler-menneske i fuld størrelse. Gud indåndede og lagde sine læber på ler-menneskets næse... og så blæste han... Han blæste sin livsånde ind i det døde ler-menneske, og mennesket forvandlede og blev til et

levende væsen, der gik omkring på den pragtfulde jord i det skønne Paradis, Edens Have, som Gud skabte.

Adam og Eva hed de første mennesker ifølge traditionen; Adam er det hebræiske ord for menneske; Eva er det hebræiske ord for åndedræt. Det er ikke tilfældige navne. Navnene fortæller, at livet er guddommeligt; det er formet af Gud, og hver gang vi drager ånde, fylde lungerne med luft, er det selve livet, der bevæger sig ind igennem kroppen; det liv, der er givet af Gud. Vi ånder med Guds egen ånd. Gud, der er al værens grund.

I den gamle latinske bibeloversættelse stod der, at Gud "inspirerede" ler-mennesket, så det blev levende; inspirere betyder indblæse; og sådan ville Gud, at mennesket fik del i det liv, han levede og i den skaberkraft og kreativitet, som Gud brugte til at skabe universet med. Gud skabte os af leret, som for at sige, at vi er bundet til jorden; uden jorden var vi frit svævende, løse og ubundede ånder; uden krop og uden sted; uden et fundament, ja uden et livsgrundlag. Vi er en sammensmeltning af jord og Gud; krop og ånd, og menneskelivet kan ikke tænkes uden det

ene af de to elementer. Og det var sådan, Gud ville det. At vi skulle være mennesker, en forening af jord og himmel, en sammenblanding af ånd og krop, bundet til jorden og med guddommelige skaberevner.

Tænk, hvis vi kunne hvile i det? Gud har blæst sit liv ind i os! Gud ville, at vi skulle være til, og før vi forstod vores egne behov, skabte Gud endnu et menneske, vi skulle være sammen med – det første ler-menneske, Adam, fik sin Eva, og fællesskabet, samværet, var grundlagt. Guds ånds fællesskab, kirken, er lige så gammel som skabningen selv. Tænk, hvis vi kunne hvile i det liv? Hvor vi intet andet behøvede end fællesskabet med Gud og vores næste et sted her på jorden.

Men legenden fortæller, at det ikke er nok for os. Vi stræbte efter at blive mere, end vi er; først spiste vi af træet til kundskab om godt og ondt, for da ville vi blive som Gud, sagde slangen; og efter vi tabte Paradiset, byggede vi et tårn, der skulle nå op til Gud, for menneskelivet og jorden var ikke nok – vi stræbte højere.

Og Gud forvirrede vores sprog, og vi blev spredt ud over hele jorden.

Man kan undre sig over Guds voldsomme straffe... Vi blev smidt ud af Paradiset, og som følge heraf måtte vi slide og slæbe os op på denne ugæstfrie jord, og vi blev fremmede for hinandens kulturer, da Gud forvirrede vores sprog; men måske var det for historiernes forfattere ikke så meget et spørgsmål om Guds straf som et forsøg på at beskrive livet, som det er – med en længsel efter et barndommens Paradis eller et harmonisk fællesskab med naboer og andre folkeslag. Hvorfor er livet ikke, som det vi længes imod? Jo, måske er det hybris; måske er det Guds straf for vores overmod, fordi vi ikke forstod at værdsætte det? Sådan tænkte vores forfædre!

Gud tog en klump jord, så fed som ler, og formede et menneske af jorden. Gud indåndede og lagde sine læber på ler-menneskets næse... og så blæste han... Han blæste sin livsånde ind i det døde ler-menneske, og mennesket forvandlede og blev til et levende væsen.

Jeg føler mig af og til som et dødt ler-menneske. Jeg mærker ganske vist, at jeg lever; måske mærker jeg det alt for godt, og det er ikke spor rart. Jeg har ingen energi, ingen synderlig lyst til at stå op om morgenen, jeg føler ingen særlig glæde ved arbejdet, og når jeg har fri og kan slappe af, er jeg tung og træt i kroppen; jeg har ikke lyst til noget, og hver gang jeg skal rejse mig fra lænestolen er det en kamp at få mit tunge legeme op at stå.

Jeg lever; det gør jeg! Jeg lever. Men kan jeg sige de ord med glæde og overbevisning? Jeg lever! Tror I på det? Der er heldigvis også mange gode dage, hvor livet strømmer frit, og hvor jeg føler, at det er Gud selv, der ånder i mit bryst. Men af og til er jeg et ler-menneske. Levende på overfladen men død indeni.

Disciplene følte sig også som døde ler-mennesker de første dage efter Jesu død. De samledes bag låste døre af frygt for jøderne, der havde slået Jesus ihjel, eller de strejfede modløse omkring på landeveje uden mål og med. Men Jesus kom; han mødte dem på landevejene og talte om Guds storhed og menneskesønnens herlighed, han gik

igennem de låste døre; han brød igennem leret; han skrallede ler-mennesket af disciplene, så de igen fik levende kroppe. Han sagde: Jeg fjerner stenhjertet fra jeres bryst og giver jer et hjerte af kød. Jesus kom til dem igen og igen, og nu så de anderledes på livet.

Da pinsedagen kom, var alle disciplene forsamlet... Som vi er forsamlet i dag! Jesus var faret til himmels, og han spredte sig selv som himlens blå ud over hele jorden: ”Og med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål, alt efter hvad Ånden indgav dem at sige.”

Lyder der bekendt? Var der ikke noget med en inspiration en gang ved verdens skabelse? Gud tog en klump jord, så fed som ler, og formede et menneske af jorden. Gud indåndede og lagde sine læber på ler-menneskets næse... og så blæste han... Han blæste sin livsånde ind i det døde

ler-menneske, og mennesket forvandlede og blev til et levende væsen.

De dage, hvor jeg selv føler mig som et dødt ler-menneske, har jeg brug for, at Gud blæser sin Ånd, sit liv, ind i mig. Det begynder med et kraftigt vindstød, eller nogen gange med en let brise; andre gange begynder det, når jeg hører bækken risle gennem engen; eller når jeg selv drager ånde, trækker vejret dybt ind, og synger: Og friest er dit åndefang, når dybt du drager det i sang, så højt i sky det klinger!

Men vi ånder ikke for os selv. Vi synger ikke for os selv. Vi lever og ånder for hinanden. Vi trækker vejret sammen, og vi får mod, når vores blik møder et andet blik. Vi trækker vejret i takt, når vi synger sammen. Og når vi hører sammen kommer vi til at høre samme. Og dét virker Guds ånd. At vi lever og ånder for hinanden. Det er det, der ånder liv i ler-mennesket: Fællesskabet i Gud; fællesskabet om det ene menneske, der aldrig var ler, men dog var lige så jordisk som han var himmelsk: Jesus Kristus.

Pinsedag begyndte det. Denne dag begyndte de, der havde været vidner til Jesu liv, død og opstandelse, at fortælle. Og ordene tog bolig i dem, der lyttede. De var 12 mand til at begynde med, og i dag er vi mere end to milliarder kristne.

Hvad fortalte de? At Jesus skraller ler-mennesket af os. At Jesus selv gik ind i det ødelagte og brudte; og Jesus selv kom til alle dem, der intet ville høre om ham. Og han gav dem liv. Han blæste på ny sin livånde i dem. Og de lod sig inspirere. Jesus viste os Guds sande ansigt; og Jesus viste os menneskets sande ansigt. Og med ét, var det alle menneskers historie. Gud var til stede med sin ånd den første pinse; og Gud er lige så meget til stede med sin ånd i dag. Så drag ånde og lad Guds liv bevæge sig i dig. Lev i dag for din næste, og lad din næste leve for dig. Gud virker selv med sin ånd i os.